

ΤΑ ΘΡΑΪΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ Μ. ΩΛΝΟΥ

|| Ο ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΓΙΟΠΟΥΛΑ ||

Ήταν μιὰ φορά ένας βασιλιάς και μιὰ βασίλισσα που είχαν μονάχα ένα παιδί, το οποίο αγαπούσαν πάρα πολύ. Το παιδί αυτό ήταν τόσο χοντρό όσο ο πιο χοντρός άνθρωπος και τόσο κοντό όσο ο πιο μικρός νάνος. Ήδη άσχημά του όμως δεν ήταν τίποτε μπροστά στην κακία της ψυχής του. Ή βασίλισσα τότε βαφτίσει και τό-λεγε «Θηρίο»!

Όταν το παιδί έμεγάλωσε κάπως, ο βασιλιάς του πήρε ένα δάσκαλο. Ο δάσκαλος αυτός είχε επίσης ένα παιδί που λεγόταν Λεάνδρος και ήταν τόσο καλό που το αγαπούσε όλος ο κόσμος.

Μιά μέρα ήρθαν ξένοι άπεισταλμένοι στο παλάτι του βασιλιά. Το βασιλόπουλο έτρεξε να τους ιδη μαζί με το Λεάνδρο. Τότε οι ξένοι έπληραν το Λεάνδρο για βασιλόπουλο και του έκαμαν βαθείες υποκλίσεις, ενώ στο πραγματικό βασιλόπουλο ξερίζαν μόνο μια περιφρονητική ματιά. Ο Λεάνδρος τους εφώναξε πολλές φορές ότι δεν ήταν αυτός το βασιλόπουλο, μη εκείνοι δεν τον άκουσαν. Και όταν ήταν αυτός το βασιλόπουλο, γεμάτο από γολή, ώρμησε επάνω στο Λεάνδρο και τον χτυπούσε σά μανακό. Θά τον σκοτώνει αν οί υπηρετεί το παλάτιού δεν έτρεχαν να τον γλυτώσουν από τή χερία του.

Το βασιλόπουλο όρκίστηκε από τότε να κάμει μεγάλο κακό στο Λεάνδρο και ή μητέρα του ή βασίλισσα που το αγαπούσε ύπερβολικά, ύποσέθηκε να το βοηθήσει.

Μιά μέρα το βασιλόπουλο, σύμφωνα με τή συμβουλή της βασίλισσας, έπηξε στο κνήμι. Ο Λεάνδρος που ήταν κάπου εκεί κοντά στο δάσος, άκουσε το θόρυβο και τή γανιότητα των σκυλιών κ' έτρεξε να ιδη τή συμβαίνει. Τότε όμοιος ο άκολουθοι του βασιλόπουλου ώρμησαν επάνω του για να τον σκοτώσουν και ο Λεάνδρος μόλις και μετά βίας κατόρθωσε να τους ξεφύγει και να σωθή.

Έκείνος τότε σ' ένα χοντρό μέρος και συλλογιζότανε τι να κάμει, όταν μιὰ ώρασιτάτη γυναίκα παρουσιάστηκε μπροστά του.

— Καλό μου πριγκητόπουλο, του ελεπε τότε αυτή ή γυναίκα, μη στενοχωριέσαι καθόλου. Έγώ θά σε κάμω ένα μεγάλο και πλούσιο βασιλιά. Έλα όμως να σε κάμω πρώτα άερίκο.

— Και γιατί θά με κάνης άερίκο; ρώτησε ο Λεάνδρος.

— Γιατί έτσι θά μποήης να εισαι άόρατος όταν θέλης, αποκρίθηκε ή ώραία γυναίκα, θά μποήης να ταξειδέης στον άέρα ή μέσα στο νερό, θά μποήης να μπαίνης παντού και όταν θέλης θά ξαναγυρίης στην παλιά σου μοφή.

Ο Λεάνδρος δέχτηκε και ή ώραία γυναίκα του έδωσε έναν κόκκινο σκούφο: όταν τον έφορούσε γινότανε άερίκο, κ' όταν τον έβγαζε ξαναγινότανε άνθρωπος. Του έδωσε και τρία τριαντάφυλλα που ήταν κ' αυτά θαματουρά και έπειτα χάθηκε.

Σ' αυτό το άναμεταξύ, το βασιλόπουλο είχε πη στον πατέρα του το βασιλιά, ότι τίχα ο Λεάνδρος θέλης να τον δολοφονή. Κι ο βασιλιάς διάταξε να τον πιάσουν. Ο Λεάνδρος όμως, μη ξέροντας τίποτα, άνέβηκε σ' ένα ώραίο άλογο και πήγε στο παλάτι. Προτού όμως μπαί μέσα, φώρεσε τον κόκκινο σκούφο που τού έδωσε ή μάγισσα κ' έγινε άόρατος.

Έτσι άόρατος μπαίνοντας στο παλάτι ο Λεάνδρος ειδη για μιὰ στιγμή το βασιλόπουλο που καθότανε με το κεφάλι άκουμπισμένο στον τοίχο. Πλησίασε τότε και του κάφωσε στον τοίχο το αυτί! Το βασιλόπουλο έβαλε τις φωνές, χωρίς να μποήη να ιδη ποιός τούκανε αυτό το κακό. Ή βασίλισσα το άκουσε κ' έτρεξε, μη ο Λεάνδρος άρχισε να την χτυπάει με το καματίκι του χωρίς να φαίνεται. Ο βασιλιάς άκούγοντας τις φωνές, έτρεξε κ' αυτός, άλλα μη βλέποντας τίποτε ειπε πως ή βασίλισσα σίγουρα θά είχε τρελλαθή. Ο Λεάνδρος σ' αυτό το άναμεταξύ βγήκε στον κήπο, άνέβηκε σ' άλογο του κ' έφυγε...

Ύστερ' από μερικές μέρες ταξειδι, έφτασε σε μιὰ μεγάλη πολιτεία, με τόσο πομπή και μεγαλοπρέπεια, ώστε ή βασίλισσα της πολιτείας αυτής και ή πριγκητισσες του μεγάλες τιμές.

Σε λίγες μέρες, ο Λεάνδρος κατάλαβε ότι ή βασίλισσα ήθελε να του δώσει μιὰ από τις πριγκητισσες για γυναίκα του, κ' επειδή ήταν όλες τους φοικτά άσχημες τις άφρησε,καβαλλίκεψε το ώραίο του άλογο και ξεκίνησε για κωνούγιες περαιτέρεις.

Στο δρόμο, ενώ έμπαινε σ' ένα μεγάλο δάσος, άκουσε την παραπονιάζην φωνή μιās νέας, κ' άμέσως κατόπι ειδη τέσσερες όπλισμένες άνθρώπους που έσερναν μαζί τους ένα κορίτσι, ίσαμε δεκαεσσάρων χρονών. Ο Λεάνδρος κατέβηκε τότε από το άλογο του και φώρεσε τον κόκκινο σκούφο του.

Οί κλέφτες, που τον είχαν προτιτερα άντιληφθή, νόμισαν τώρα ότι ειγε φύγει. Θέλησαν όμως να πιάσουν το άλογο του κ' άρχισαν να τρέχουν από πίσω του, άφήνοντας ένα μονάχα κλέφτης κοντά στο κορίτσι. Ο Λεάνδρος έπιασε τότε τον κλέφτη αυτόν χωρίς να φαίνεται και τον έδωσε σ' ένα δέντρο. Ένας δεύτερος κλέφτης άκουσε τις φωνές του πρώτου κ' έτρεξε να τον βοηθήσει, μη ο Λεάνδρος άόρατος πάντα, τον έδωσε κ' αυτόν. Εφώναξε τότε το άλογο του, το οποίο έτρεξε άμέσως στη φωνή του, κ' άγκαλιάζοντας το ώραίο κορίτσι, του ειπε να καβαλλήση να φύγουν.

Ειχε βγάιει τώρα το σκούφο του και ή Άμρικισσινα—έτσι λεγότανε το κορίτσι—εθαίμαξε την όμορφια του και του διηγήθηκε την ιστορία της:

— Μιά μάγισσα, του ειπε, άγάτησε ένα πριγκηπα και τον παντρεύτηκε. Ο πριγκηπας όμοιος την έβραθήκε σ' λίγο γιατί ήταν άσχημη και κακή. Δοκίμασε λοιπόν να βρήει, μη ή μάγισσα θύμωσε και τον έκλεισε μέσα σε μιὰ σπηλιά. Ή μάγισσα ειχε κάμει με τον πριγκηπα ένα ώρασιότατο κορίτσι και τότε κοντά της στο παλάτι της, μέσα στο όποιο κανάνας δεν γερνούσε κ' όλοι ήσαν νέοι κ' άγέγραστοι!...

Κυτάξετέ με έμένα, ειπε το κορίτσι στο Λεάνδρο. Έχω δικαία χρονια τώρα που ειμαι πάντοτε ή ίδια. Δεν γέρασα γιατί κ' εγώ ζούσα στο παλάτι της μάγισσας, ύπηρετώντας την κόρη της. Και τώρα, ξερέεις γιατί αυτοί οι κακοί άνθρώποι μ' έπιασαν;

— Για πές μου το, ειπε ο Λεάνδρος, θέλω πολύ να το μάθω.

— Ένα κακό βασιλόπουλο, που το λένε «Θηρίο», άγαπάει την κόρη της μάγισσας. Αυτό έστειλε τους κλέφτες εκείνους για να της κλέψουν την κόρη. Μά αυτοί δεν τολμούσαν να μπουν στο παλάτι και φυλάγαν απέξω.

Και όταν βγήκα εγώ καμιά φορά με τις χήνες μου, με πήραν για την κόρη της μάγισσας και μ' άρπαξαν...

— Μπορώ να ιδω αυτήν την ώραία μαγιοπούλα; ρώτησε τότε ο Λεάνδρος.

— Δεν σου το συμβουλεύω, άποκρίθηκε το κορίτσι. Γιατί ο μάγισσα θά μας έθανάτωνε και μένα και μένα.

Στο μεταξύ έφτασαν κοντά στο παλάτι της μάγισσας, κ' ο Λεάνδρος άφρησε το κορίτσι να μπαί μέσα. Έπειτα φώρεσε τον κόκκινο σκούφο του και μπήκε κ' αυτός άόρατος στο παλάτι. Μέσα εκεί δεν ύπηρεχε κανένας άντρας, όλη ή ύπηρεσία ήταν από γυναίκες.

Ειδη τότε την πεντάμορφη μαγιοπούλα που καθότανε και άκουε την Άμρικισσινα που της διηγότανε τι της ειχε συμβη. Της διηγήθηκε και για το όμορφο πριγκητόπουλο που την ειχε σώσει από τους κλέφτες του «Θηρίου».

— Πώς ήταν αυτό το πριγκητόπουλο; ρώτησε με ενδιαφέρον ή μαγιοπούλα. Για περίγραφέ μου πως ήταν. Πως ήθελε να ιδω τή μορφή του!...

Ή Άμρικισσινα της τον περιέγραψε όσο μπορούσε καλύτερα και ή μαγιοπούλα ήθελε ν' άκούση κ' άλλα, κ' άλλα ακόμη για το όμορφο αυτό παλληκάρο...

Σ' αυτό το άναμεταξύ ο Λεάνδρος την εκίταξε άόρατος κ' εθαίμαξε κ' αυτός την όμορφια και τή χάρη της...

Την άλλη μέρα ή μαγιοπούλα βρήκε, μόλις έξύπνησε, στο προκέφαλό της πολλά ώραία πράγματα που όλη τή νύχτα έγύρισε για να της τα μαζέψη και να της τα φέρη ο Λεάνδρος. Άνάμεσα σ' όλα ήταν και μιὰ δική του εικόνα.

— Ποιός νάνε αυτός ο ώρασιος πριγκηπας! σκέφθηκε ή μαγιοπούλα κ' εφώναξε την Άμρικισσινα.

— Εινε εκείνος! εκείνος κυρία, ο ώρασιος νέος που σάς διηγήθηκα ψές! ειπε ή Άμρικισσινα.

Την ίδια στιγμή ο Λεάνδρος πήγε καθώς ήταν άόρατος κοντά τους κ' άρχισε να τραγουδά τή ώρασιότατο τραγούδι. Ή μαγιοπούλα το άκουσε καταγοητευμένη και, νομίζοντας πως ή φωνή ερχότανε από τον κήπο, έστειλε την Άμρικισσινα να πάψη για να ιδη ποιός τραγουδούσε τόσο όμορφα.

Μόλις όμως ή Άμρικισσινα βγήκε έξω, ο Λεάνδρος της ειπε: — Ώραία μου μαγιοπούλα, εδω ειμαι. Άδικα έστειλες να ψάξουν στον κήπο.

— Ποιός εισαι λοιπόν εσύ που δεν σε βλέπω; ρώτησε κατάπληκτη εκείνη. Εισαι εκείνος που θ' άγαλήσει;

Σ' αυτό το άναμεταξύ το κακό βασιλόπουλο, που τ' όνομάτιζαν Θηρίο περιέμενε άνυπόμονα τους άνθρώπους του που ειχε στείλει στο παλάτι της μάγισσας. Έφτασαν τέλος αυτοί και του ειπαν ότι

Με πήραν για την κόρη της μάγισσας

μονάχα αν έσπελνε ένα μεγάλο στρατό θα μπορούσε να μη μέσο στο παλάτι. Γιατί η μάγισσα είχε πολλές ανδρογυναικές οπλισμένες που το φύλαγαν.

Ο Βασιλιάς, ο πατέρας του «Θηρίου» είχε πεθάνει στο μεταξύ και το κακό βασιλόπουλο μάζεψε πολύ στρατό και ξεκίνησε για το παλάτι της μάγισσας. Αύτη είχε μάθει τώρα με τη μαγική της δύναμη ότι η κόρη της αγαπούσε ένα άεργο και ότι αυτό το άεργο, που ήταν ο Λεάνδρος, βρισκόταν μέσα στο παλάτι της και ήπιε ακόμα πολύ θυμωμένη γι αυτό. Μόλις λοιπόν είδε την κόρη της της είπε :

— Δεν θέλω να ξέρω τίποτε για ένα κορίτσι που άγαπησε ένα κοινό άντρα! Χάσου από μπρός μου!...

Η μαγιοπούλα έπεσε τότε σε θλίψη πολλή, γιατί φοβότανε τη μητέρα της.

Ο Λεάνδρος που τ' άκουσε όλα αυτά, σηκώθηκε και πήγε στο στρατόπεδο του «Θηρίου». Έκεινος τον εξέδγηκε με μεγάλη όργη. — Άκουσε, του είπε ο Λεάνδρος. Αυτό που κανεις δεν εινε σωστό. Μ' εη βία δεν κανει κανεις μια γυναίκα να τον αγαπιση.

— Και τι σ' εμέλλει εσένα ; ειπε θυμωμένο το κακό βασιλόπουλο. Πρόσεξε πώς μου μιλάς, γιατί θα διαμέω τους ανθρώπους μου να σ'ε πιάνουν και να σ'ε κάμουν κομμάτια...

— Δεν μπορείς να μου κάνης τίποτε, ειπε τότε ο Λεάνδρος. Αν όμως, θέλεις να πάρης χρημάτα πολλά και ν' αφήσης ησυχία τη Μαγιοπούλα, μπορώ να σου δώσω τρεις κάμαρες γεμάτες φλουριά.

Τα μάρτια του Θηρίου άστραφαν όταν άκουσε για τόσο χρήμα. Άλλά το μίσος ήταν μεγαλύτερο από την φιλαργυρία του κ' έκανε νόημα στους αξιωματούχους του να πιάνουν το Λεάνδρο. Έκεινος όμως πρόσεξε άμέσως τον κόκκινο σκούφο του κ' έγινε άφαντος. Κ' έτσι άόρατος, άρχισε να χτυπά με το σταθι τον τους αξιωματούχους που διασκοπιάθηκαν άμέσως όλοι.

Τότε ο Λεάνδρος έβγαλε το σκούφο του και παρουσιάσθηκε μπρός στο τρομαγμένο και ξεμοναχισμένο βασιλόπουλο.

— Ήρθε ή ώρα να λογαριαστούμε, του ειπε. Τράβηξε το σταθι σου κ' έλα να χτυπηθούμε.

Έχτυπήθηκαν πολλή ώρα, με λύσσα. Στο τέλος όμως το βασιλόπουλο δέχτηκε με σταθιά κατάστιθα κ' έπεσε νεκρό. Τότε ο στρατός του άνακήρυξε το Λεάνδρο για βασιλέα του!

Ο Λεάνδρος έτρεξε εδύθς στο παλάτι της μάγισσας και παρουσιάσθηκε στη μαγιοπούλα που καθόταν μαζί με τη μητέρα της.

Η μαγιοπούλα τον άνεγνωρίσε άμέσως κ' έπεσε στην άγκαλιά του.

Η μάγισσα έθώμωσε στην άρχη βλέποντας τη μοναχόκη της στην άγκαλιά ενός νέου. Έπειτα όμως είδε τί ώραίο και ταιριαστό ζευγάρι ήταν οι δυο τους έτσι άγκαλιασμένοι, και ειπε :

— Έχετε την εύχη μου, παιδιά μου. Όλοι οι θησαυροί μου εινε δική σας και όλη μου η δύναμη στη διάθεσή σας!...

Υστερ' από λίγες μέρες έγινε ο γάμος τους με πομπή και μεγαλειό. Ο Λεάνδρος έπήρε τότε την αγαπημένη του μαζί με την Άμπακοτίνα και πήγε στο βασιλείο του, όπου έζησαν ευτυχισμένοι χρόνια πολλά...

M. Όλνυ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΥΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΤΟΛΔΟΥ

Ξέρετε πότε εξέδθη για πρώτη φορά ο Μπερτόλδος, το ώραίο αυτό άνάγνωσμα, το όποιο κυκλοφορεί σήμερα σ' εκατομμύρια αντίτυπον άνα το πανελλήνιον ;

Πρό δύομιας αίωνων, δηλαδή στα 1683. Η πρώτη έκδοσις του έφερε τον παρακάτω πομπώδη τίτλον :

Πανουργία ύψηλόταται του Μπερτόλδου, εν ταίς όποιαις φανερώνεται ένας χωριότης πανουργος και δξύνους, ό όποιος ύστερα από διάφορα και δυσβάστακτα πάθη όπου του ένσυνέβησαν, τέλος πάντων διά τόν πολύν, δξύτατόν του νούν, γίνεται άνθρωπος της Βασιλικής αύλης και βασιλικός σύμβουλος, όμού δε και ή διαθήκη του αυτού, όπου εις το τέλος της ζωής του έκαμεν, και άλλα ρητά άποφασιστικά, κατά πολλά ώραϊότατα. Ποίημα νέον και πολλά χαριέστατον συνθεμένον Γαλιουώς από τόν Ίουλιον Καιοαρα δελά Κρότζε. Και ώραμα μεταγωγισμένον εις την τών Έλλήνων άπλήν γλώσσαν, εις χάριν τών πάντων. Ένετίσην, αρχη' (1683) παρα Άνδρέα τω Ίουλιανω.

Το μόνο σωζόμενο αντίτυπο από την πρώτη σπανία αυτήν έκδοση, βρισκόταν—και ίσως να βρισκεται ακόμα—στην Αυτοκρατορική Δημόσια Βιβλιοθήκη της Πετρούπολεως.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

- Σ' άρεσε, μάμμπα, ο κινηματογράφος ;
- Καλός ήταν, παιδί μου,μόνον που οι θεατρίνοι μιλούσαν πολύ σιγά και δέν τους άκουγα!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η Πόλα Νέγκρι...σφαφέ!

Η διάσημη πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου Πόλα Νέγκρι εινε μανιόδης αυτοκινητήτρια. Θεωρείται μάλιστα ως πρώτη τάξως οδήγος αυτοκινήτου. Τελευταία, με το ώραίο «τορπέτο» αυτοκίνητό της συναγωνίστηκε στην ταχύτητα με το μεγάλο έξοπές Παρισίων—Χάρβης, το υπερκοκκίνο έξοπές, όπως το λένε, γιατί παραλαμβάνει άπ' το Παρίσι επιβάτες για την Άμερική και φθάνει στη Χάρβη όλίγα μόλις λεπτά της ώρας προ της εκκινήσεως τόν υπερκοκκαειών για την Νέα Υόρκη. Ίδου πώς έγινε ο συναγωνισμός αυτός :

Η Πόλα Νέγκρι με τόν σύζυγό της—ώς γνωστόν παντρεύτηκε πρό διετίας τόν πάμυλοτο πρίγκιπα Μντιβάν—επρόκειτο να ταξιδέψουν για την Νέα Υόρκη με το υπερκοκκαίνο «Παρίσι». Την ώρα όμως που πήγαιναν με το αυτοκίνητο τους άπ' το ξενοδοχείο τους στον σταθμό του Άγιου Λαζάρου για να πάρουν το υπερκοκκαίνο έξοπές, καθώς περνούσαν την πλατεία Άγιου Αβουαντίνου βρεθήκαν μπροστά σ' ένα πλήθος αυτοκινήτων που είχαν άναγκασθεί να σταματήσουν, γιατί ένα τράμ κ' ένα αυτοκίνητο είχαν συγχρυσωθεί κ' είχαν φράξει το δρόμο. Έτσι καθυστέρησαν άρκετά λεπτά της ώρας κ' όταν έφθασαν στο σταθμό είδαν πώς το υπερκοκκαίνο έξοπές ειχε ξεκινήσει.

Η Πόλα Νέγκρι δέν τ' άφασε καθόλου, αλλά ξεκίνησε άμέσως με το αυτοκίνητό της—το όποιον σημειοτέον εινε μεγάλης δυνάμεις—για τη Χάρβη, ακολουθώντας τόν δημόσιο δρόμο. Και τότε άρχισε μια κούραση τρελή μεταξύ αυτοκινήτων που προσπαθούσε να φτάση και να ξεπεράση το έξοπές, μια κούραση από εκείνες που βλέπουμε μερικές φορές στον κινηματογράφο. Άπ' το Παρίσι ως τη Ρουέν το αυτοκίνητο το ώδηγούσε ο σύζυγος της Πόλας. Όταν έφθασαν στην κομπολί Βερνόν το έξοπές προσπερνούσε τόν αυτοκίνητο κατά ένα χιλιόμετρο. Παρακάτω στην Γέρμουα του Τόζου το αυτοκίνητο έφθασε το έξοπές και το περσαν ανηρόνος, το αυτοκίνητο από κάτω, στον δημόσιο δρόμο και το έξοπές από πάνω, στη σιδηροδρομική γραμμή. Όταν έφθασαν στη Ρουέν, το έξοπές ειχε προσπεράσει πάλι το αυτοκίνητο δύο-τρία χιλιόμετρα. Τότε όμως πήρε το βολάν στα χέρια της η Πόλα Νέγκρι. Επειδή δέ το έξοπές εστάθμευσε ένα λεπτό, όπως πάντα στο σταθμό της πόλεως, ή Πόλα, ή όποια άναγκάσθηκε κ' έκείνη μέσ' στην πόλ να άναζόνη λίγο την ταχύτητά της, κατώριωσε στην έξοδο του Ρουέν να συμβαδίση με το έξοπές. Άλλά άπ' τη Ρουέν ως τη Χάρβη η σιδηροδρομική γραμμή εινε κατά πολλά χιλιόμετρα συντομότερη άπ' τόν δημόσιο δρόμο. Παρ' όλα αυτά η δαιμονισμένη πρωταγωνίστρια άνέπτυξε όλη την ταχύτητα τού αυτοκινήτου της, σ' βαθμό που τέσσαρες φορές, σ' επινύδνες στροφές παρ' όλίγο να τσακισθή. Τέλος, όταν το αυτοκίνητο έβρισκε στην απόκλιθα της Χάρβης, άκούσθηκε και το έξοπές, το όποιον ειχε μείνει πίσω ένα χιλιόμετρο.

Έτσι ή Πόλα Νέγκρι νίκησε το υπερκοκκαίνο έξοπές και απέδειξε πώς ότι θέλει ή γυναίκα, το θέλον κ' ο Θεός κ' ο Διάβολος, κατά την παροιμία.

Η μύτη που ξαναμπήκε στη θέσι της

Ένα άγγλικό ιατρικό περιοδικό περιγράφει μια πρωτοφανή, σχεδόν άπίστευτη χειρουργική επέμβαση που έγινε πρό όλίγου καιρού σ' ένα άπ' τά νοσοκομεία του Λονδίνου. Κάποιος ίλποκόμος, καθώς περιποιόταν τά άλογα του προϊσταμένου του στο σταβλό, γλύστρισε ξαφνικά και χτύπησε έπάνω στο τξάμι του παραθύρου. Το τξάμι έσπασε και ένα άπ' τά κομμάτια του...έκοψε σαν ξυράφι τη μύτη του δυστυχούς ίλποκόμου. Μερικοί γείτονες έτρεξαν, καθώς άκουσαν τις φωνές του, τόν πήραν και τόν μετέφεραν στο κοντινότερο νοσοκομείο, όπου ο ίδιος ο διευθυντής κατώριωσε να σταματήση την ακατάσχετη αιμοραγία του. Υστερ' άπ' αυτό, ο διευθυντής ό όποιος εινε και ένας άπ' τούς καλύτερους χειρουργούς του Λονδίνου, ρώτησε :

— Πού εινε ή μύτη του άτόμοπου αυτού ;

Οι βοηθοί ρώτησαν κ' αύτοί τόν τραυματία κ' εκείνος, τούς άπήνησε ότι την ειχε αφήσει στον τόπο του άτυχήματος.

Τότε ένας άπ' τούς βοηθούς κατέβηκε τρέχοντας κάτω, πήρε τη μοτοσκάλετά του κ' έτρεξε στον σταβλό όπου, ψάχνοντας μέσ' στο σανό βρήκε την κομηνή μύτη του ίλποκόμου. Την πήρε και την πήγε στον διευθυντή του νοσοκομείου, ό όποιος την έπλυσε καλά, την άπόλυμασε και την ξαναβάλε κατόπι με προσοχή στη θέσι της. Αφού την έφήρμοσε καλά την έφαρμε με χειρουργική κλωστή κάνοντας ένα είδος μεταμοσχεύσεως.

Εδύγχως ότι ή μύτη, παρ' όλον ότι ειχε μείνει μια δολόκληρη ώρα άεσπασμένη άπ' το σώμα και χωρίς κυκλοφορία αίματος «δέν ειχε νεκρωθεί» όπως λένε οι χειρουργοί. Κι' έτσι, έπειτα από τρεις μήνες ειχε κολλήσει φυσικότατα στο πρόσωπο του ίλποκόμου, ξαναφέροντας σιγά-σιγά ζωή. Σήμερα ή μύτη εινε τελείως έφαρμοσμένη και στέκεται πολύ καλά στη θέσι της. Στο πρόσωπο του ίλποκόμου φαίνονται μόνον ή ούλες άπ' το ράφιμο.